

PÄÄKIRJOITUS

Vaikeuksia vai mahdollisuuksia?

Kirkossamme eletään nyt kriisien aikaa. Tilanne on kieltämättä huolestuttava. Noin 40 000 ihmistä eroaa kirkosta joka vuosi. Kun kirkkoon toisaalta myös liittyy, vähennys on vain noin 0,5–0,7 % kirkon jäsenistöstä. On kuitenkin myönnettävä, että kyseessä on suuri joukko. Jokaisen jäsenen eroaminen on kirkollemme menetyks.

Kirkko katoaa paljolti suomalaisten elämästä. Koulussa ei juurikaan enää puhuta kristinuskosta, paitsi jonkin verran uskontotunneilla. Yhteiskunnassa muut arvot korvaavat kristilliset arvot. Virsikirjaa ei tunneta kuten ennen, vaikka se on edelleen tärkeä kirja. Kirkon pyhäkouluissa, kerhoissa ja rippikoulussa opetellaan sentään edelleen virsiäkin. Raamattua ei lueta eikä tunneta enää juuri ollenkaan. Vain pieni uskovien joukko lukee Raamattua. Kirkossa ei käydä, ainakaan säännöllisesti.

Toisaalta kirkko voi iloita siitä, että suuri osa vastasyntyneistä saa edelleen kristillisen kasteen. Rippikoulun käy suurin osa ikäluokasta. Kirkolliset toimitukset tavoittavat vielä, mutta kuinka kauan?

Monet muut uskonnot ja kulttuurit tekevät tuloaan. Suomessa rukoillaan monta jumalaa, ja onneksi sentään vielä myös kristittyjen Jumalaa.

Kirkkoa syytetään nyt molemmilta laidoilta. Kirkko on liian maallistunut,

sanotaan. Kun vielä joitakin vuosia sitten kaikki lähes yksimielisesti torjusivat samaa sukupuolta olevien pariensuunaamisen, nyt näyttää siltä, että valtaosa kirkon jäsenistä olisi valmis hyväksymään sen. Monet papit ovat ilmoittaneet kannattavansa sitä, kunhan kirkko tekee asiasta päätöksen. Avioliittoa ei pidetä enää fyysisen rakkauden edellytyksenä, ja nyt myös uskovat ihmiset muuttavat yhteen menemättä ensin naimisiin. Raamattua pidetään usein ongelmallisena kirjana. Sitä ei enää pidetä kirkonkaan piirissä ohjeena vaan pikemminkin käytännössä jonkinlaisena virikekirjana kirkollisessa keskustelussa.

Myös muunlaista kritiikkiä kuuluu: Kirkko on liian pappiskeskeinen, liian byrokraattinen, liian jäykkä. Samaa aikaan kun keskustellaan pappisvirasta, toiset ovat valmiita sanomaan, ettei pappisvirkaa tarvita ollenkaan. Monet nuoret aikuiset turhautuvat, kun kaikki on käytännössä papista kiinni, eikä pappi kuitenkaan ehdi hoitaa kaikkea.

Nämä asiat ovat kirkon ongelmia ja niitä samoja kirkon kriisejä, joista professori Osmo Tiililä kirjoitti jo 1960-luvulla.

Kirkko on todellakin maallistunut. Se on sopeutunut tähän aikaan ja on välillä hukkaamassa omat juurensa. Jumalan pyhä sana ei ole käytännössä auktoriteetti, vaan monet tuulet puhaltavat rakkaassa kirkossamme.

Samalla on niitä, jotka kokevat, etteivät voi vaikuttaa kirkossamme. Tuntuu siltä, että erityisjumalanpalvelukset vetävät väkeä, mutta normaaleissa jumalanpalveluksissa käy sen sijaan aika pieni osa kirkon jäsenistä.

Kirkon pitää muuttua. Mutta miten?

Uskon vahvasti siihen, että kirkon rakennetta tulee keventää siten, että kirkossa olisi tilaa erilaisuudelle. En sinänsä puolusta opillista pluralismia, mutta olemme erilaisia, ja tilaa tulee olla erilaisille ihmisille, ryhmille ja verkostoille.

Jotakin on myös tehtävä sen eteen, että yhteinen pappuus voi aktiivisesti vaikuttaa kirkossamme, sekä sanoin että teoin. En todellakaan haluaisi romuttaa kirkon virkaa, mutta tarvitaan interaktiota, yhteistyötä ja yhteen hiileen puhaltamista. On luotava tilaa niille, jotka haluavat rakentaa kirkkoa.

Eikö vaikeuksista saisi puhua? Kyllä varmasti. Mutta mitä aiomme ja voimme tehdä?

Kuuntelin jokin aika sitten vanhoja äänityksiä, jotka oli nauhoitettu legendaarisen baptistisaarnaajan C G Hjelmin kokouksissa. Elettiin 1880-lukua Ruotsin Taalainmaalla. Kaikki baptistisaarnaajat oli vangittu. Elettiin vaikeita aikoja. Eräs heistä kirjoitti pienelle baptistiseurakunnalleen: ”Nyt teidän pitää todistaa Kristuksesta ja tehdä ahkerasti töitä, kunnes minä vapaudun vankilasta. Sitten kun vapaudun, teemme yhdessä töitä niin että ihmiset uskovat Kristukseen, kunnes te joudutte vankilaan. Kun te olette vankilassa, minä yritän ahkerasti todistaa Kristuksesta, kunnes pääsette vankilasta. Ja sen jälkeen toimimme kaikki yhdessä, kunnes me kaikki joudumme vankilaan.” C G Hjelm kertoo, että viiden vuoden aikana Taalainmaalla kasrettiin yli 20 000 ihmistä!

Vaikka olemme baptistiveljiemme ja sisartemme kanssa eri mieltä kasteen teologiasta, iloitsen heidän rohkeudesta ja uskostaan. Olisi ollut helppo ajatella, että vaikeudet ovat nyt sitä luokkaa, että mitään ei voi tehdä. Odotellaan, kunnes pastori pääsee vankilasta. Ei! He toimivat ja todistivat. Ja ihmisiä tuli uskoon! Naapurimaan todistus kelpaa meillekin malliksi.

Kun ajatellaan alkukirkon kristittyjä, joudumme myöntämään, että he elivät suurissa vaikeuksissa. Heidän henkeään uhattiin. Monet heistä tapettiin. Ja silti: he toimivat, vaikuttivat ja tunnustivat iloisesti uskonsa, vaikka tunnustus saattoi maksaa heille paljon. Kaikenlaisen hädän ja kuoleman keskellä Kristus rakensi kirkkonsa. Mikään ei pysäyttänyt heitä. Kristuksen rakkaus pakotti heitä.

Usein jäämme ajattelemaan vaikeuksiamme. Nytkin olisi helppo ajatella, että tilanne on vaikea, ihmiset eivät innostu, ovat niin vieraantuneita uskosta ja lisäksi herätysliikkeet ovat vastatuulella. Ihmiset eroavat kirkosta, ajat muuttuvat.

Vaikeudet voivat kuitenkin olla mahdollisuuksia. Jokainen vaikeus on haaste. Siitä voi tulla elämämme mahdollisuus! Jumala on mahdottomuuksien Jumala. Hän, jonka nimi on Ihmeellinen tai oikeammin Ihme (Jes. 9), voi muuttaa vaikeudet mahdollisuuksiksi.

”Sinä tiedät, että minä olen Herra, kaikkien luotujen Jumala. Onko minulle mikään mahdotonta?” Jer. 32:27

2.6.2008
Henrik Perret